

1 | Să facem cunoștință cu Joe Bostan

V-ați imaginat vreodată cum ar fi să aveți un milion de lire?

Sau un miliard?

Dar un trilion?

Dar un catralion?

Faceți cunoștință cu Joe Bostan.

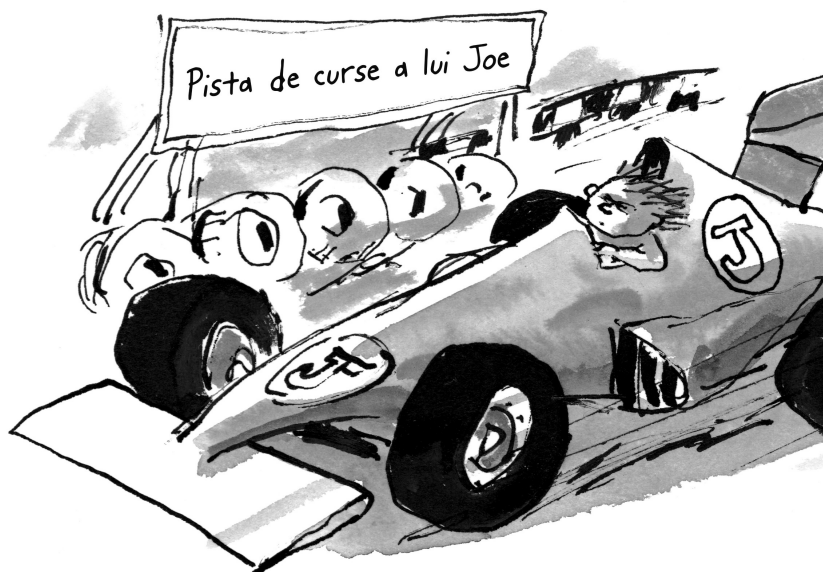
Joe nu trebuia să-și *imagineze* cum ar fi să aibă grămezi peste grămezi, peste grămezi de bani. Avea numai doisprezece ani, dar era ridicol, absurd de bogat.

Joe avea tot ce și-ar fi putut dori vreodată:

- un televizor HD cu plasmă și ecran plat, cu diagonala de doi metri și jumătate, în fiecare încăpere din casă ✓
- 500 de perechi de adidași Nike ✓

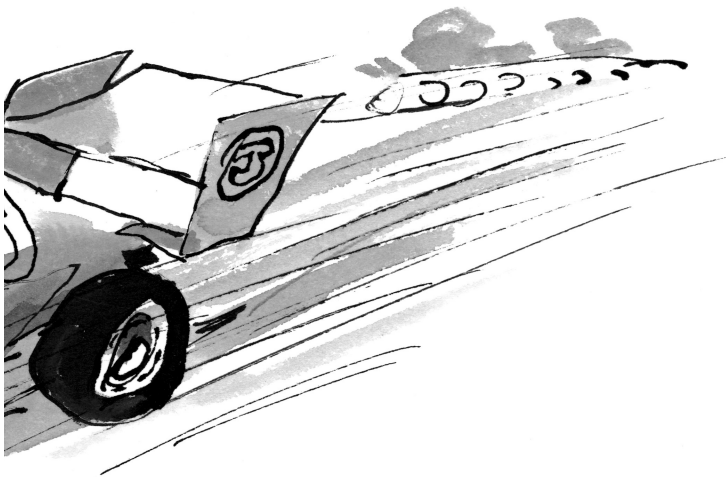
- un circuit de curse în grădina din spatele casei ✓
un câine-robot din Japonia ✓
- o mașinuță pentru terenul de golf, cu numărul de înmatriculare BOSTAN 2, cu care să dea ture împrejurul proprietății ✓
- un tobogan cu apă pe care să ajungă din camera lui direct într-o piscină olimpică acoperită ✓
- toate jocurile pe calculator din lume ✓
- un cinematograf 3D IMAX în pivniță ✓
- un crocodil ✓
- o maseuză personală aflată la dispoziția lui 24 de ore din 24 ✓
- o popicărie subterană cu zece piste ✓
- o masă de biliard ✓
- un aparat de popcorn ✓

- o parcare pentru skateboard ✓
- încă un crocodil ✓
- 100 000 de lire pe săptămână, bani de buzunar ✓
- un montagne russe în grădină ✓
- un studio profesionist de înregistrări în pod ✓
- antrenamente doar pentru el cu naționala de fotbal a Angliei ✓
- un rechin adevărat, într-un acvariu ✓

Pe scurt, Joe era un copil îngrozitor de răsfățat. Mergea la o școală ridicol de luxoasă. În vacanță, zbura cu avioane private oriunde dorea. Odată, Disneyworld s-a închis o zi întreagă, doar pentru ca el să nu fie nevoit să stea la coadă ca să se dea în mașinuțe.

Iată-l pe Joe, băgând viteză, în propria lui mașină de curse.

Mai sunt copii bogați care au mașini de curse în miniatură, special construite pentru ei. Însă Joe nu era un astfel de copil. Lui Joe îi trebuia o mașină de Formula 1 ceva *mai mare*. Pentru că, vedeți, era cam gras. Păi, și voi ați fi, nu-i așa? Dacă ați putea cumpăra toată ciocolata din lume.

După cum ați observat, Joe e singur în poză. Ca s-o spunem pe-a dreptă, să gonești într-o mașină de curse de unul singur nu-i mare distracție, chiar dacă ai un catralion de lire. Ai neapărată nevoie de cineva cu care să te întreci. Problema e că Joe n-avea prieteni. Nici măcar unul.

- Prieteni

Vezi bine, să conduci o mașină de Formula 1 și să desfaci din ambalaj o ciocolată Mars uriașă sunt două lucruri pe care n-ar trebui să le faci în același timp. Dar trecuseră câteva minute de când Joe mâncase ultima dată și-i era foame. Tocmai când intra în șicană¹, a sfâșiat ambalajul cu dinții și a luat o mușcătură din delicioasa combinație de nuga și cremă de caramel învelită în ciocolată. Din păcate, Joe avea o singură mână pe volan, așa că, atunci când roțile au atins acostamentul, a pierdut controlul mașinii.

Mașina de milioane de lire a zburat de pe pistă, s-a învârtit și a intrat într-un pom.

¹ Curbă periculoasă de pe un traseu de Formula 1.

„La mulți ani pentru cei 12 ani, fiule!“, arătându-se mai interesat de cecul dinăuntru.

Joe își ascunse cu greu dezamăgirea.

— Un milion de lire, zise disprețuitor. Asta-i tot?

— Ce s-a întâmplat? întrebă domnul Bostan, lăsând o clipă ziarul de-o parte.

— Mi-ai dat un milion anul *trecut*, scânci Joe. Când am împlinit unsprezece ani. N-ar trebui să primesc mai mult acum, că am doisprezece?

Domnul Bostan vârî mâna în buzunarul costumului său de firmă, gri lucios, și scoase carnetul de cecuri. Costumul arăta îngrozitor și era îngrozitor de scump.

— Îmi pare rău, băiete. Hai să fie două milioane.

Vezi bine, e important de știut că domnul Bostan nu fusese dintotdeauna atât de bogat.

Până de curând, familia Bostan a dus o viață foarte modestă. De la vârsta de șaisprezece ani, domnul Bostan a lucrat într-o mare fabrică de hârtie igienică de la periferia orașului. Acolo, domnul Bos-

tan avea o slujbă taaare plicticoasă. Trebuia să înfășoare hârtia pe sulul de carton. Sul după sul. Zi de zi. An de an. Deceniu după deceniu.

A făcut asta la nesfârșit, până când ajunsese aproape în pragul disperării. Stătea toată ziua lângă banda transportoare, alături de alte sute de muncitori plictisiți, repetând aceeași operație care-i îndobitocea. După ce hârtia era înfășurată în jurul unui sul de carton, întreaga operație reîncepea. Și era la fel pentru fiecare sul de hârtie.

Întrucât familia era atât de săracă, domnul Bostan avea obiceiul să confecționeze cadourile pentru zilele de naștere și pentru Crăciun din cartoanele sulurilor de hârtie igienică. Domnul Bostan n-avea niciodată destui bani pentru a-i cumpăra lui Joe cele mai noi jucării, dar i-ar fi putut face o mașină de curse din suluri de hârtie igienică sau un fort din suluri de hârtie igienică, dotat cu zeci de soldați din suluri de hârtie igienică. Majoritatea se strica și ajungeau la gunoi. Joe reușise cumva să păstreze o mică rachetă din suluri de hârtie igienică, deși nu era sigur de ce.

Singurul avantaj al faptului că lucra într-o fabrică de hârtie igienică era că domnul Bostan avea o grămadă de timp la dispoziție ca să viseze cu ochii deschiși. Într-o zi, a avut un vis care urma să revoluționeze pentru totdeauna ștersul la fund.

„Ce-ar fi să inventez o hârtie igienică umedă pe o parte și uscată pe cealaltă?” și-a zis, în timp ce înfășura hârtie pe al o mielea sul din ziua aceea. Domnul Bostan n-a dezvăluit nimănui ce idee îi venise și s-a trudit ore în șir,

încuiat în baia micii lor locuințe sociale, pentru a perfecționa noua hârtie cu două fețe.

Când, în cele din urmă, domnul Bostan a scos pe piață marca „Dos Proaspăt“, a fost o adevărată lovitură. A vândut câte un miliard de suluri pe zi, în întreaga lume. Și, de fiecare dată când se vindea un sul, câștiga 10 penny¹. S-au adunat o grămadă de bani, după cum arată următoarea operație aritmetică:

10 PENNY X 1 000 000 000 SULURI X 365 ZILE PE AN =
O GRĂMADĂ DE MĂLAI

Joe Bostan avea doar opt ani când a fost scoasă pe piață marca „Dos Proaspăt“ și, într-o clipită, viața lui a luat o cu totul altă întorsătură. Mai întâi, mama și tatăl lui Joe s-au despărțit. Se pare că, de mai mulți ani, mama lui Joe, Carol, avea o aventură aprinsă cu Alan, șeful grupului de cercetași din care făcea parte Joe. A luat zece miliarde de dolari la partaj. Alan și-a schimbat canoa cu un iaht gigantic. Conform ultimelor zvonuri, Carol și Alan navigau pe coastele Dubaiului, turnându-și în fiecare dimineață șampanie special învechită peste fulgii de porumb cu alune crocante. Părând să-și fi revenit destul de repede

¹ Subdiviziune a lirei englezești.

de pe urma despărțirii, tatăl lui Joe a început să iasă cu o mulțime de fete de la pagina 5.

În curând, tatăl și fiul s-au mutat din apartamentul social prăpădit într-o locuință enormă, grandioasă. Domnul Bostan a numit-o „Turnurile Dos Proaspăt“.

Casa era atât de mare, încât era vizibilă din spațiul cosmic. Dura cinci minute doar ca să parcurgi cu mașina aleea care ducea la garaj. Sute de copăcei proaspăt plantați mărgineau aleea cu pietriș lungă de un kilometru și

jumătate. Casa avea șapte bucătării, douăsprezece saloane, patruzeci și șapte de dormitoare și optzeci și nouă de băi.

Cu toate că locuia aici de câțiva ani, Joe nu reușise să exploreze mai mult de un sfert din casă. În curtea nesfârșită erau terenuri de tenis, un lac pe care să mergi cu barca, un heliport¹, chiar și o pârtie de schi de 100 de metri, cu munți de zăpadă artificială. Toate robinetele, mânerurile ușilor și chiar capacele de toaletă erau făcute din aur masiv. Covoarele erau din blană de nurcă, sucii de portocale și-l beau din pocale medievale și, o vreme, au avut chiar un urangutan pe nume Otis pe post de major-dom. Dar au fost nevoiți să-l concedieze.

— N-aș putea primi și un cadou *adevărat*, tati? zise Joe, punându-și cecul în buzunarul de la pantaloni. Vreau să zic, am deja o grămadă de bani...

— Zi-mi ce vrei și o s-o trimit pe una dintre secretarele mele să-ți cumpere, spuse domnul Bostan. Niște ochelari de soare din aur masiv? Am eu o pereche. Nu poți vedea prin ei, dar sunt foarte scumpi.

Joe căscă.

— O barcă cu motor doar pentru tine? Încercă domnul Bostan.

Joe își dădu ochii peste cap.

— Am două, nu mai ții minte?

¹ Un loc special amenajat pentru aterizarea elicopterelor.